

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl soudkyně Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M., ve věci

žalobce : X, narozený dne X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Milošem Vorlem
sídlem Moskevská 637/6, Liberec 1

proti

žalovanému: Krajský úřad Libereckého kraje
sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 6. 5. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 1. 2019, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125 c) odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s porušením § 17 odst. 5 písm. c) téhož zákona a z přestupku podle § 125 c) odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 4 písm. c) téhož zákona. Přestupků se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne X v X hodin, v katastru obce X, po silnici č. X, ve směru jízdy od X na X, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn X RZ X, kdy v úseku v X, X km s plnou čarou souvislou a označeném svislým dopravním značením B 21a (Zákaz předjíždění) dojel za před sebou jedoucí vozidlo X RZ X řidiče X, a za ním započal dávat výstražné znamení přerušovaným rozsvěcením dálkového světla, aby jej donutil ke zvýšení rychlosti. Řidič X na opakované upozornění reagoval snížením rychlosti, pomalou jízdou a poté zrychlením. Následně v rozporu s dopravním značením započal před sebou jedoucí vozidlo X RZ X předjíždět, přičemž ohrozil nebo omezil neznámé vozidlo a došlo i ke střetu s předjížděným vozidlem z přesně neustanovených příčin. Za tyto přestupky byl žalobci podle § 35 písm. b), § 41 odst. 1 a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále též „zákon o odpovědnosti za přestupky“), a podle § 125 c) odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu uložena správní trest pokuty ve výši 5 000 Kč a podle § 35 písm. c), § 41 odst. 1 a § 47 zákona o odpovědnosti za přestupky a podle § 125 c) odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu správní trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Napadeným rozhodnutím byl text výroku prvostupňového rozhodnutí nahrazen textem: „*Přestupků se z nedbalosti dopustil tím, že dne X, v X hod., v katastru X po silnici č. I/13, ve směru jízdy od Jítravy na Liberec, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. X a RZ X, kdy v úseku v X km s plnou čarou souvislou a označeném svislým dopravním značením B 21a (Zákaz předjíždění) dojel za před sebou jedoucí vozidlo X RZ X řidiče X, které jelo pomalu, a za ním započal dávat výstražné znamení přerušovaným rozsvícením dálkového světla, aby jej upozornil na nestandardní způsob jízdy. Řidič X na opakované upozornění reagoval snížením rychlosti, pomalou jízdou a poté zrychlením. Následně v rozporu s dopravním značením obviněný započal před sebou jedoucí vozidlo X RZ X předjíždět a při zařazování vozidla X RZ X zpět před předjížděné vozidlo došlo k ohrožení řidiče X a ke střetu pravé zadní části vozidla X RZ X s levou přední částí vozidla X RZ X.*“ V odůvodnění rozhodnutí na straně č. 5, v sedmém odstavci došlo dále k vypuštění „§ 31 odst. 2“. V ostatních částech bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.
3. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že správní orgány měly projednat přestupky žalobce a řidiče X ve spojeném řízení. Vzhledem k tomu, že tak neučinily, dospěly k nesprávným skutkovým i právním závěrům. Správní orgány také pochybily, když neprovedly důkaz

výsledkem svědků, konkrétně X a X, jejichž výpověď mohla přispět k objektivnímu zhodnocení skutkového stavu věci. Správní orgán se spokojil s provedením důkazu výsledkem svědka X, druhého účastníka dopravní nehody, který však nebylo možné považovat za objektivní či dokonce rozhodující důkaz ve správním řízení. Takový postup správních orgánů je v přímém rozporu s Čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce jako obviněný z přestupků vypovídal zákonitě jinak, než svědek z pozice druhého účastníka dopravní nehody, šlo tedy o „tvrzení proti tvrzení“, a již z tohoto důvodu měly správní orgány dojít k závěru, že vinu žalobci prokázat nelze.

4. Řidič X byl navíc potrestán ve správním řízení za prudké a náhlé zpomalení jízdy, což korespondovalo se závěry šetření Policie ČR. Toto jednání řidiče X nemohlo vést k jinému manévru řidiče vozidla jedoucího za ním než úhybnému, aby nedošlo ke střetu vozidel. Ze strany žalobce se jednalo o úkon, který měl charakter nezbytného a rychlého rozhodnutí ve snaze odvrátit riziko škody na zdraví či majetku dalších účastníků silničního provozu. Skutečnost, že se správní orgány obou stupňů ve svých závěrech lišily od zjištění Policie ČR, je dle žalobce podstatná, neboť u dopravních přestupků je nutné považovat materiál předaný správnímu orgánu Policií ČR za klíčový důkazní materiál. Řidič X výslovně uvedl: *„V tu chvíli jsem hodně zpomalil, možná jsem i na sekundu zastavil své vozidlo, on (žalobce) v té chvíli zastavoval také za mnou. Já jsem si to po chvíli rozmyslel a měl jsem obavu, že stojíme na špatném nepřehledném úseku silnici, a tak jsem si to rozmyslel a pokračoval dále po této silnici. V té chvíli jsem byl opět před tímto řidičem (žalobcem), opět jsem jel rychlostí 70 - 90 km/hod., kdy mě řidič za mnou jedoucí začal předjíždět.“* Řidič X, tedy v pozici svědka sám potvrdil, že se choval velmi nestandardně. Jeho výpověď lze vykládat tak, že vozidlo za sebou jedoucí vybrzdňoval, nejméně se jako řidič choval nepředvídatelně, zmateně a vytvořil tak nebezpečnou situaci, kterou se žalobce rozhodl řešit úhybným manévrem, objetím vozidla X. Ze strany žalobce šlo o jednání v krajní nouzi vytvořené nezodpovědným jednáním druhého účastníka silničního provozu. X dále vypověděl: *„Já jsem ho pak nějak dojel, předjel a donutil ho, aby zastavil.“* I to osvědčuje nekázeň, zmatečnost, případně řidičskou nezkušenost řidiče X, který i tímto dalším svým jednáním potvrdil nestandardnost způsobu jízdy, na kterou upozorňoval žalobce tohoto řidiče světelnými výstražnými znameními a následně i zvukovým znamením, tedy prostředky přípustnými a adekvátními, když sám žalobce byl ze strany za ním jedoucích vozidel upozorňován na nepřiměřenost své vlastní jízdy. Bezprostřední příčinou dopravní nehody bylo chování řidiče X, který bránil zařazení vozidla žalobce do jízdního pruhu po nezbytném úhybném manévru.
5. Žalobce dále upozorňoval na rozpor mezi obsahem oznámením přestupku ze dne 12. 12. 2017 ve verzi předložené policejním orgánem a ve verzi citované v protokolu o ústním jednání správního orgánu I. stupně ze dne 8. 1. 2019.
6. Žalobce také tvrdil, že velká část pozornosti byla věnována samotné dopravní nehodě, přestože předmětem správního řízení byly přestupky, které měly spočívat v jednání, jež dopravní nehodě předcházelo, a dopravní nehoda nevznikla v přímé příčinné souvislosti s žalobci vytýkaným jednáním.

7. Názor správního orgánu I. stupně, že řidiče X oslňoval, protože si chtěl vynutit zrychlení jízdy, označil žalobce za nepřijatelnou a ničím nepodloženou spekulaci. Závěr žalovaného, že žalobcova jízda byla nebezpečná a riskantní, nelze opřít o žádný z provedených důkazů.
8. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a řízení zastaveno.
9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se k postupu správního orgánu I. stupně a k námitkám žalobce uplatněným již v odvolacím řízení vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí a na tomto svém odůvodnění i nadále trvá. Správní orgán I. stupně i žalovaný uvedli a zhodnotily listinné důkazy, řádně se vyjádřili k formě zavinění protiprávního jednání žalobce i

k naplnění formálních i materiálních znaků předmětných přestupků. Žalovaný navrhoval, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

10. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2019 vycházel z oznámení přestupků ze dne 12. 12. 2017 a protokolu o dopravním přestupku a nehodě v silničním provozu ze dne 12. 12. 2017, kde jsou uvedena data vozidel, popis místa dopravní nehody, poškození vozidel, zjištěné stopy, popis vzniku dopravní nehody a provedená opatření ze strany Policie ČR. Měl k dispozici i situační plánec z místa dopravní nehody, kde je zakreslen směr jízdy vozidel, označená pravděpodobná místa střetu vozidel (žádné z vozidel není v konečném postavení po střetu) a tvar komunikace v místě dopravní nehody. Jako důkaz použil dále fotodokumentaci z místa dopravní nehody, na níž jsou viditelné rozhledové poměry v místě dopravní nehody, poškození vozidel, pravděpodobná místa střetu označená řidiči, dokumentace svislého dopravního značení B 21a (Zákaz předjíždění) v místě před dopravní nehodou a znalecký posudek, který vypracoval Ing. Kopal ve věci dopravní nehody ze dne 12. 12. 2017. Porovnáním poklesu přídě při brzdění vozidel dospěl znalec k závěru, že ani jedna z výpovědí řidičů vozidel není reálná. Analýza korespondence poškození vozidel ukázala, že obě vozidla musela být v okamžiku střetu aktivně bržděna řidiči. Dle znalce nelze technicky posoudit, zda některý z řidičů nevytvořil druhému překážku náhlou, ani na jakou vzdálenost se řidič vozidla X X začal zařazovat před vozidlo X X, či rychlost vozidel před střetem. Vzájemná střetová poloha vozidel odpovídá výpovědi X, že se pokoušel vyhybat vpravo, před ním se na krátkou vzdálenost zařazujícímu vozidlu X X. Ve věci proběhlo dne 8. 1. 2019 ústní jednání, při němž byla provedena svědecká výpověď řidiče X. Správní orgán I. stupně konstatoval, že vozidlo řidiče X jelo rychlostí cca 70 - 80 km/hod. v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 90 km/hod. Žalobce po dojetí vozidla řidiče X nebyl spokojen s rychlostí jeho jízdy a začal řidiče X opakovaně probíkávat dálkovým světlem. Řidič X dle své výpovědi reagoval lehkým přibrzděním, situace se několikrát opakovala a neplynulou jízdou byli ovlivněni i další řidiči jedoucí za ním. V místě před přemostěním se nachází mimo vodorovné dopravní značení V 1a (plná čára souvislá) dopravní značení B 21a (Zákaz předjíždění). Z výpovědi žalobce vyplývá, že řidič X svoji rychlost v určitém místě zpomalil tak, že se žalobce i přes tento zákaz rozhodl vozidlo řidiče X předjet, a následně musel reagovat na protijedoucí neznámé vozidlo, které předjížděním ohrozil, když jel částečně v protisměru v úseku cca 250 m. Správní orgán I. stupně konstatoval, že řidič nesmí při předjíždění ohrozit nebo omezit protijedoucího ani jiné účastníky provozu. Vycházel z tvrzení žalobce, že se pohyboval rychlostí kolem 90

km/hod., protijedoucí vozidlo vnímal na cca 50 m, a i když není rychlost protijedoucího vozidla známa, jeho řidič se mohl též pohybovat rychlostí v místě dovolenou, pro žalobce vznikla potřeba rychlého zařazení do pravého jízdního pruhu před předjížděné vozidlo. Znaleckým posudkem nebylo možno jednoznačně stanovit míru zavinění střetu vozidla žalobce a řidiče X ani přesně popsat dopravní situaci. Zjištění nebyly nápomocny ani výsledky společtujících v obou vozidlech. Správní orgán I. stupně se zabýval tvrzením žalobce, že vozidlo řidiče X nepředjížděl, ale objížděl. Objíždí se ale vozidlo, které zastavilo nebo stojí. Obě vozidla však byla v době střetu v pohybu, jak bylo popsáno ve znaleckém posudku.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce odvolal. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že jako první úkon v řízení o přestupcích žalobce i X byly vydány samostatné příkazy. Příkazní řízení nelze vést jako společné řízení ve smyslu § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 140 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). O vedení společného řízení lze hovořit teprve v okamžiku, kdy minimálně dva obvinění podají proti příkazu odpor. V případě, že obviněný z přestupku nepodá odpor, končí příkazní řízení v okamžiku nabytí právní moci příkazu. Žalovaný konstatoval, že žalobce v průběhu trestního řízení i prvostupňového správního řízení uváděl, že měl v úmyslu řidiče vozidla X RZ X jedoucího před ním pouze upozornit na nestandardní způsob jeho jízdy. Řidič X se vyjadřoval v tom smyslu, že si myslel, že jej žalobce přepínáním světel upozorňuje na nějakou technickou poruchu na jeho vozidle, a proto zpomaloval. Totéž uvedl X i ve své svědecké výpovědi správnímu orgánu I. stupně dne 9. 1. 2019. Pokud se jedná o vyjádření dalších osob, a to pana X, spolujezdce ve vozidle X RZ X, které řídil X, a dále paní X paní X (rozené X), spolujezdkyň ve vozidle X RZ X, které řídil žalobce, ta zhodnotil znalec X ve znaleckém posudku vypracovaném v trestním řízení. Správní orgán I. stupně již neprováděl dokazování svědeckými výpověďmi těchto osob, což žalovaný nepovažoval za chybu, protože všechny osoby se ke způsobu jízdy obou vozidel, ke vzniku nehodového děje i k jednání obou řidičů po dopravní nehodě vyjádřili Policii ČR a to s odstupem tří až čtyř měsíců po dopravní nehodě. Nyní, s odstupem cca jeden a půl roku by jejich výsledky nepřinesly do řízení nic nového. Žalovaný dále uvedl, že správní orgány nejsou vázány stanoviskem Policie ČR vysloveným v odevzdání věci k projednání přestupku ze dne X. Z vyjádření obou řidičů vyplývá, že vozidlo X RZ X, které řídil X, se pohybovalo pomaleji než 90 km/hod., když začal žalobce přepínáním potkávacích a dálkových světel na vozidle X RZ X upozorňovat tohoto řidiče na nestandardní způsob jízdy. Dále z jejich vyjádření i vyjádření dalších osob vyplývá, že řidič X několikrát náhle snížil rychlost jízdy a pak ji opět zvýšil na cca 80 km/hod., a žalobce ho v souvislosti s tím opakovaně problikával světly. Dle vyjádření spolujezdce X byl X nezkušeným řidičem, což vyplývá i ze samotného vyjádření tohoto řidiče. X uvedl, že jel v daném úseku pozemní komunikace opatrně, jelikož mohla být na silnici námraza a nechtěl v zatáčce zrychlovat. Dopravní situace je podrobně popsána v protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 12. 12. 2017. Uvedený úsek je pro směr jízdy z X do Bílého Kostela označen v místě ukončení čtyř pruhové pozemní komunikace dopravní značkou B 21a (Zákaz předjíždění) a místo dopravní nehody se nachází v táhlé pravotočivé zatáčce na mostní konstrukci, jedná se o obousměrnou pozemní komunikaci o dvou jízdních pružích oddělných vodorovným dopravním značením V 3, kdy podélná čára přerušovaná je ve směru z X na X. Žalobce mimo jiné argumentuje tím, že dle závěru Policie ČR se řidič X nechoval ohleduplně a ukázněně tak, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo

majetek osob, a dále v několika případech snížil náhle rychlost, aniž by to vyžadovala bezpečnost a plynulost silničního provozu, a že jako řidič předjížděného vozidla zvyšoval rychlost a bránil předjíždění. Žalovaný dospěl k závěru, že ani jeden z řidičů se nechoval v provozu na pozemní komunikaci v souladu s povinnostmi uvedenými v § 4 písm. a) zákona o silničním provozu, i když správní orgán I. stupně porušení tohoto ustanovení zákona neklade žalobci za vinu. Žalobci je kladeno za vinu porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jelikož se neřídil dopravní značkou B 21a (Zákaz předjíždění) doplněnou v předmětném místě vodorovným dopravním značením V 3, přičemž pro řidiče jedoucí ve směru z X do Bílého Kostela platil význam jen pravé čáry z této dvojice čar a tím byla podélná čára souvislá. To, že se jednalo o předjíždění vozidla X RZ X vozidlem žalobce a ne o objíždění, vyplývá ze znaleckého posudku. Rozhodující je, zda se vozidlo X RZ X pohybovalo. Znalec vycházel z poškození obou vozidel a zjistil, že: „*bud' vozidlo X RZ X muselo narazit s hluboce pokleslou příděl až 11 cm do nebrzdícího vozidla X RZ X, což značí, že vozidlo X RZ X by muselo před a během střetu velmi intenzivně brzdit nebo musela být obě vozidla brzděna s poklesem příděl cca 8 - 9 cm. Pokles příděl osobního vozidla při intenzivním brzdění může činit dle typu 6 - 10 cm. Z tohoto důvodu se situace, že intenzivně brzdící vozidlo X RZ X naráží do nebrzděného vozidla X RZ X jeví jako nereálná. Navíc k dopravní nehodě došlo v zimním období při teplotě +6 °C, kdy vozovka byla místy mokrá. Při takovém stavu vozovky klesají adhezní možnosti vozidla při brzdění a z tohoto důvodu bývá menší klopný moment u brzdících vozidel, tedy dochází i k menšímu poklesu příděl během brzdění.*“ Z posudku tak dle žalovaného vyplývá, že musela být obě vozidla brzděna s poklesem příděl cca 8 - 9 cm, tedy během střetu se musela obě vozidla pohybovat. A dále, že: „*z výsledků analýzy spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že obě vozidla byla v okamžiku střetu brzděna (intenzitu brzdění jednotlivých vozidel nelze dostatečně přesně stanovit) a vzájemná střetová poloha vozidel odpovídá výpovědi řidiče vozidla X RZ X, že se pokoušel uhýbat vpravo před ním se na krátkou vzdálenost zařazujícím a brzdícím vozidlem X RZ X.*“ Žalobce tedy ohrozil řidiče vozidla X RZ X, před které se zařazoval, jelikož se zařazoval na krátkou vzdálenost a brzdil. Ze spisové dokumentace na druhou stranu jednoznačně nevyplývá, že by došlo k ohrožení nebo omezení protijedoucího neznámého řidiče, a proto žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí. Žalobci také nebylo výrokem prvostupňového rozhodnutí kladeno za vinu porušení § 31 odst. 2 zákona o silničním provozu, a proto z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný toto ustanovení vypustil.

12. Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
13. V posuzovaném případě byl žalobce shledán vinným z přestupků, kterých se měl dopustit porušením povinností stanovených mu zákonem o silničním provozu.
14. Podle § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí předjíždět, jestliže by ohrozil nebo omezil protijedoucí řidiče nebo ohrozil jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích.

15. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
16. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je při účasti na provozu na pozemních komunikacích každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
17. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
18. Předmětem přezkumu ze strany soudu je tedy rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím prvostupňovým, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků, tj. svou povahou o rozhodnutí o obvinění trestně právní povahy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 As 2/2005-62, publ. ve Sb. NSS 847/2006, jinak všechny dostupné na www.nssoud.cz). V řízení o přestupcích jsou zásadně správní orgány vázány zásadou materiální pravdy (§ 3 a § 50 odst. 3 správního řádu) a je jejich povinností provést důkazy potřebné ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68) a hodnotit je v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu), přičemž hodnocení důkazů musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu). Této své povinnosti správní orgány dostály. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že měl za to, zjevně i vzhledem k vypracovanému znaleckému posudku, že skutkový stav věci byl na základě provedených důkazů zjištěn dostatečně a že by tedy výsledky společestujících osob se značným časovým odstupem již byly nadbytečné. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že vyjádření společestujících osob, která tyto osoby poskytly Policii ČR, zhodnotil znalec Ing. Libor Kopal ve znaleckém posudku vypracovaném v trestním řízení. Skutečnost, že správní orgán I. stupně již neprováděl dokazování svědeckými výpověďmi těchto osob, nepovažoval žalovaný za chybu, neboť od přestupkového jednání uplynul již jeden a půl roku.
19. I dle názoru krajského soudu poskytuje správní spis oporu pro závěry žalovaného stran naplnění podmínek pro postih žalobce ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 i § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
20. Žalobce sice s názorem žalovaného ohledně hodnocení zjištěného skutkového stavu věci nesouhlasí, nicméně vychází pouze z vlastní skutkové verze, podle níž pouze reagoval na nestandardní jízdu vozidla řízeného X, a bezprostřední příčinou dopravní nehody bylo chování X, který bránil zařazení vozidla žalobce do jízdního pruhu po nezbytném úhybném manévru. Správní orgány naopak vycházejí ze znaleckého posudku, v němž znalec jednoznačně konstatoval, že obě vozidla byla v okamžiku střetu brzděna a vzájemná střetová poloha vozidel odpovídá výpovědi řidiče vozidla X RZ X X, že se pokoušel uhybat

vpravo před ním se na krátkou vzdálenost zařazujícímu vozidlu X RZ X. Odborné závěry znaleckého posudku nebyly ani ve správním řízení, ani v řízení před krajským soudem relevantně zpochybněny či vyvráceny. Prvotní posouzení provedené Policií ČR při odevzdání věci k projednání přestupku nemůže být pro správní orgán závazné, neboť je to správní orgán, jenž v rámci přestupkového řízení samostatně provádí a hodnotí důkazy potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán také musí rozhodnout na základě totožného popisu skutku, který byl uveden v oznámení o zahájení řízení. Řízení slouží právě k tomu, aby konkrétní okolnosti charakterizující daný skutek byly zjištěny a ověřeny. Toto upřesnění nenarušuje totožnost skutku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 1. 2001, sp. zn. 3 Tz 279/2000).

21. Dle krajského soudu byla odpovědnost žalobce za přestupky řádně prokázána. Skutková podstata přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu je po formální stránce svojí povahou skutkovou podstatou zakazující a současně odkazující na konkrétní případy zákazu předjíždění v témže zákoně, pro jejíž naplnění není podstatné, zda byla způsobena dopravní nehoda či nikoli. Žalobce porušil § 17 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť ohrozil řidiče vozidla X RZ X, před které se zařazoval, jelikož se zařazoval na krátkou vzdálenost a brzdil. Žalobce současně porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jelikož se neřídil dopravními značkami (B 21a, V 3), čímž naplnil skutkovou podstatu § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Závěru žalovaného, že materiální stránka přestupků byla naplněna nebezpečnou a riskantní jízdou při předjíždění v táhlé pravotočivé zatačce tak nelze ničeho vytknout.
22. Krajský soud dodává, že vzhledem k tomu, že ani znaleckým posudkem nebylo možno jednoznačně stanovit míru zavinění střetu, správní orgány o zavinění dopravní nehody nerozhodovaly.
23. Závěr správního orgánu I. stupně, že si chtěl žalobce přerušovaným rozsvěcením dálkového světla vynutit zrychlení jízdy před ním jedoucího vozidla řízeného X, korigoval již žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí, v němž uvedl, že žalobce chtěl tímto způsobem upozornit řidiče X na nestandardní způsob jízdy, což odpovídá tvrzení žalobce.
24. Jako první úkon v řízení o přestupcích žalobce i X byly vydány samostatné příkazy. Žalovaný již v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že příkazní řízení nelze vést jako společné řízení ve smyslu § 88 zákona o odpovědnosti za přestupky a § 140 správního řádu. Na rozdíl od žalobce X nevyužil svého práva na odpor a správní trest za své přestupkové jednání přijal, následné společné řízení tedy nepřicházelo v úvahu.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud zamítl podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
26. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi,

který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. srpna 2020

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
soudkyně